

РЕШЕНИЕ № 13 191 / 17-12-2024 г.

Производството е по общия ред и е образувано по реда на чл. 68, ал. 1, т. 1 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Подадена е молба за предоставяне на международна закрила с вх. № ОК-13-1606 от 21.08.2024 г. в Регистрационно – приемателен център – гр. София (РПЦ – гр. София) до Председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ при МС) от **АХМАД ШИХАБ САЛЕХ**, от мъжки пол, роден на **18.06.1987** г. в гр. Алкаем, Ирак, гражданин на Ирак, етническа принадлежност: арабин, вероизповедание: мюсюлманин - сунит, семейно положение - женен, **ЛНЧ 7003476740**. Личните данни на чуждия гражданин са установени въз основа на подписана декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Административното производство по чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗУБ е образувано с регистрирането на **АХМАД ШИХАБ САЛЕХ** на 21.08.2024 г. в РПЦ - гр. София по подадена от чужденеца молба с искане за предоставяне на международна закрила. Чуждият гражданин е информиран писмено на разбираем за него език в присъствието на преводач за процедурата, която ще се следва, за неговите права и задължения, за последиците от неспазването на задълженията му или за отказа да сътрудничи на длъжностните лица на ДАБ при МС, както и за организациите, предоставящи правна и социална помощ на чужденци, търсещи международна закрила в Република България.

По време на регистрацията по реда на ЗУБ чужденецът е регистриран като руски гражданин със заявен постоянен адрес в Руската федерация, с оглед на което за държава по произход по смисъла на § 1, т. 7 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ се приема Руската федерация.

За нуждите на административното производство иракският гражданин е представил копия на следните документи:

- Лична карта № 00597018, издадена на 16.11.2011 г. от Дирекция по граждански въпроси, паспорти и пребиваване, Министерство на вътрешните работи, Република Ирак;

- Карта на избирател № 1656828 от 28.09.2011 г. Алгарбия – Удостоверение за иракско гражданство, Република Ирак;

- Брачен договор, регистър № 6, брой 104 от 16.08.2011 г., Председателство на Апелативен съд в Анбар, Висш съдебен съвет, Република Ирак.

По административната преписка са приложени преводи от арабски език на български език на посочените документи.

На 21.08.2024 г. с **АХМАД ШИХАБ САЛЕХ** е проведено интервю, въпросите и отговорите са обективирани в Протокол с рег. № УП 23655. Чуждият гражданин заявява, че за първи път е напуснал Ирак през 2014 г., нелегално с баща си, майка си, съпругата си и трима си братя, поради съществуващ конфликт между племената. Влязли са в Сирия и са отишли в гр. Азаз до турската граница. Останали са между 3-

6 /три-шест/ месеца. В края на 2015 г. са преминали нелегално сирийско-турската граница и са отишли в гр. Мерсин. От 2016 г. до 2024 г. е живял със семейството си в гр. Тартус. Впоследствие на 22.07.2024 г. с група от 7 /седем/ души е влязъл нелегално на българска територия. Не е имал документи със себе си. На 24.07.2024 г. е задържан от полицейски служители и настанен в СДВНЧ – Бусманци, гр. София към дирекция „Миграция“, Министерство на вътрешните работи.

Посочва, че е роден в гр. Алкаем, обл. Ал-Анбар, Ирак, на границата със Сирия. Съобщава, че е женен, през 2011 г. е сключил граждански брак в гр. Алкаем. В подкрепа на своето твърдение представя и копие на Брачен договор. Със съпругата си имат три деца, които в момента са в гр. Тартус и живеят в Република Турция от 8 /осем/ години. Първоначално са се установили със семейството му за 1 /една/ година в гр. Мерсин. Не е имал издадени документи за легално пребиваване на турска територия. Срещу арабите в Турция е имало много голяма дискриминация. Не са им заплащали за положения труд, обиждали са ги, когато са вървяли по улицата, а съпругата му в момента няма храна, за да даде на деца им.

При провеждане на интервюто иракският гражданин заявява, че не притежава разрешение за влизане или пребиваване в друга държава членка на Европейския съюз. За първи път подава молба за международна закрила. С властите в страната си по произход не е имал проблеми заради етническата си принадлежност – арабин или заради изповядваната от него религия – мюсюлманин – сунит.

Заявява, че причината да напусне държавата си по произход е поради възникнали проблеми със земя, датиращи още от управлението на Садам Хюсеин между племето „Бусалех“, към което принадлежи и племето „Бушихаб“. Чичо му е убил един човек от враждуващото с тях племе „Бушихаб“ и през 1997 г. е обесен от режима на Садам Хюсеин, поради което проблемите между племената са продължили и до настоящия момент. Напуснал е Ирак, тъй като е имало опасност целият му род да бъде убит от враждуващото с тях племе, заради земята. Посочва, че не би се завърнал в държавата си по произход, с оглед на проблемите, които продължават и до момента между двете племена.

В хода на интервюто излага твърдения, че не е служил в иракската армия. При управлението на Садам Хюсеин военната служба е била задължителна за лица навършили 18 години. През 2003 г. Садам Хюсеин е задържан, през 2006 г. е убит. От задържането през 2003 г. военната служба от задължителна е преминала в доброволна. Заявява, че през 2005 г. е бил задържан за рутинна проверка от американските военни в гр. Алкаем за 2 /два/ месеца, в тяхна военна база, без да му посочат причината. В други държави не е задържан. Съобщава, че родният му гр. Алкаем се управлява от официалната власт на Ирак и от шиитската групировка „Алхашед Алшаби“ с информацията е запознат от новините, тъй като е напуснал Ирак през 2014 г. Никога не е присъствал на военни конфликти или сражения в държавата си по произход. През 2014 г. е отвлечен за 2 /два/ дни от представители на враждуващото с тях племе „Бушихаб“. Изтезавали са го с ток. Освободен е със съдействието на баща си.

Относно пребиваването си в гр. Азиз, Сирия от края на 2014 г. до месец август-септември 2015 г., иракският гражданин посочва, че е имал много проблеми, тъй като официалната сирийска армия е стреляла срещу хората в града, който е бил под контрола на свободната сирийска армия и на турската власт. Напуснал е Сирия, поради войната и липсата на сигурност. Брат му Мунир е убит докато е пазарувал в гр. Абукамал от самолети на редовната сирийска армия, които са хвърляха варели пълни с боеприпаси върху населението. Брат му Хамуд е убит с още 11 /единадесет/

души в с. Алшаби, в близост до гр. Абукамал, при опит да продаде кола. Обвинили са го, че има участие в силите на НАТО.

На 16.08.2024 г. в ДАБ при МС е постъпило Писмо с вх. № 2-80 от Държавна агенция „Национална сигурност“ (ДАНС), в което се съдържат данни, че са налице съмнения относно самоличността на търсещия международна закрила, както и сериозни основания да се предполага, че лицето може да постави в риск сигурността на страната. Въз основа на съдържащата се информация в посочено от ДАНС писмо е издадено Решение № РПЗТ-61 от 22.08.2024 г. от председателя на ДАБ при МС, с което на основание чл. 45в, ал. 1, вр. чл. 45б, ал. 1, т. 1 и т. 3 от ЗУБ **АХМАД ШИХАБ САЛЕХ** е настанен в помещение от затворен тип към ДАБ при МС до отпадане на основанието или до окончателното приключване на производството за предоставяне на международна закрила. Иракският гражданин е обжалвал издадения индивидуален административен акт и с Решение № 18375 от 30.09.2024 г., постановено по адм. дело № 8929/2024 г. Административен съд – София-град е отхвърлил жалбата.

От изложената от **АХМАД ШИХАБ САЛЕХ** бежанска история се установява, че не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, а именно: по причини основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Иракският гражданин не е направил релевантни твърдения за осъществено спрямо него преследване от страна на държавата, от партии или организации, или от недържавни субекти, включително международни организации, като същите не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследване. Статут на бежанец се предоставя единствено на лично основание, при наличие на преследване по някоя от хипотезите на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, които условия в конкретния случай не са изпълнени. Няма нито един наведен довод от търсещия международна закрила, че в държавата си по произход е бил политически ангажирана, в настоящия случай чужденецът не е обосновал твърдения за осъществено спрямо него преследване по някои от причините посочени в чл. 8, ал. 1 във вр. с ал. 4 от ЗУБ.

С оглед на гореизложеното до приключване на административното производство не са представени и доказателства, сочещи, че в Ирак чужденецът е бил преследван или има опасност от бъдещо преследване по причини свързани с неговата раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Не се констатира да са нарушени основни негови права или да е осъществена съвкупност от действия, които доведат до нарушаване на основните му права, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост. Съгласно чл. 8, ал. 4 от ЗУБ преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост.

Съгласно ал. 5 на чл. 8 от ЗУБ действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация. За да се квалифицират като преследване по смисъла на чл. 8 от ЗУБ, тези действия следва да се основават на причините посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Сред изложените от кандидата в интервюто причини за напускане на страната си по произход, не се обективират твърдения за физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които да представляват действия насочени лично към него.

По време на интервюто чужденецът не заявява да е преследвана поради етническата или религиозната си принадлежност в страната си по произход. Твърденията му не съдържат информация за осъществено спрямо него преследване

и по смисъла на чл. 8, ал. 2 – 5 от ЗУБ, както и риск за бъдещо такова. Изрично заявява, че в държавата си по произход не е осъждан.

От съществено значение за предоставяне на статут на бежанец съгласно ЗУБ, Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила (Директива 2011/95/ЕС) и Женевската конвенция е съществуването на основателни опасения от преследване по причина на раса, религия, националност, политически убеждения или принадлежност към определена социална група. Преценката следва да е конкретна и съобразена с фактите, изложени в бежанската история. Задължение на търсещия убежище е да представи необходимите елементи за оценка на истинността на изброените факти и обстоятелства. В случая такива елементи не са представени от иракския гражданин.

Изложените от иракския гражданин причини да напусне държавата си по произход са единствено от икономически, битов и семеен характер, което само по себе си изключва прилагането на института на международната закрила. Не са изнесени, каквито и да било факти и обстоятелства за отправени спрямо него заплахи от страна на представители на държавата, партии и/или организации. Заявените доводи за племенна вражда във връзка със земеделска земя не могат да бъдат кредитирани като основание по чл. 8, ал.1 ЗУБ, обосноваващо основателен страх от преследване. В хода на проведеното интервю, търсещият международна закрила не заявява факти, които да се приемат за относими към понятието за преследване на лично основание, поради което представената лична бежанска история не може да съставлява основание за предоставяне на статут на бежанец по смисъла на ЗУБ.

В разглеждания случай, от изявленията на иракския гражданин се установява, че не е бил лично преследван в родината си поради своята етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или партия, или поради политическо убеждение. Събраните в административното производство доказателства, включително данните от проведеното интервю, при приложение на глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец, издаден от службата на Върховния комисариат на ООН за бежанците, сочат на извод, че чужденецът е „мигрант“ (лице, което по причини, различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Женевската конвенция от 1951 г. и Протокола от 1967 г., доброволно напуска страната си, за да се засели другаде), а не лице, търсещо закрила поради обстоятелствата по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ.

С оглед на заявената от **АХМАД ШИХАБ САЛЕХ** бежанска история и във връзка с гореизложеното може да се направи обоснован извод, че в конкретния случай не се установяват опасения за сигурността на живота на молителя в държавата му по произход, които да са относими към признаване на качеството му на бежанец и предоставяне на закрила по смисъла на чл. 8 от ЗУБ. В настоящия случай липсва релевантен мотив за преследване по смисъла на чл. 8, ал. 1 ЗУБ. Изложените опасения от иракския гражданин не са подкрепени, с каквито и да било доказателства.

За търсещия международна закрила липсват предпоставки за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8, ал. 9, тъй като не е посочил член от семейството му да има предоставен статут на бежанец в Република България.

От заявените в хода на административното производство факти и обстоятелства не се доказва наличие на преследване или основателен страх от преследване поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическото му мнение и/или убеждение. Липсват законовите предпоставки за предоставяне на статут на бежанец, предвидени в чл. 8 от ЗУБ.

Искането на **АХМАД ШИХАБ САЛЕХ** в частта за предоставяне на статут на бежанец по реда на чл. 8 от ЗУБ следва да бъде отхвърлено като неоснователно.

Търсещият международна закрила не прави обосновани изявления за наличието на реална опасност от тежки посегателства във връзка с възможността за прилагането на чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗУБ. Съгласно посочената разпоредба, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание.

Твърдения, релевантни с горепосочената норма от ЗУБ иракския гражданин не е направил. Въз основа на заявеното от него, не може да се формира извод, че той е бил принуден да напусне или да остане извън страната си на произход по причина на реална опасност от смъртно наказание или екзекуция, изтезание, нечовешко или унизително отнасяне или наказание.

Не се установява наличието на реална опасност от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗУБ. Според тълкувателно решение на Съда на Европейските общности (СЕО) от 17 февруари 2009 г. по дело № C-465/07, понятията „смъртното наказание“, „екзекуцията“, както и „изтезанието или нечовешкото или унизителното отнасяне или наказание, наложени на молител в държавата му на произход“ използваните в член 15, букви а) и б) от Директива 2011/95/ЕС - обхващат ситуации, при които молителят за субсидиарна закрила е специфично изложен на опасността от определен вид посегателство. Разписаните в чл. 15, букви а) и б) от Директива 2011/95/ЕС понятия и в чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗУБ, обхващат ситуации, в които кандидатът за международна закрила е изложен на риск именно от конкретен вид посегателство. Обстоятелства, които в настоящия случай не се установяват по отношение на чуждия гражданин. Докато, посегателството, дефинирано в член 15, буква „в“ от Директива 2011/95/ЕС, изразяващо се в „тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт“, обхваща една по-обща опасност от посегателство.

От събраните доказателства в хода на проведеното административно производство и въз основа на изложената от **АХМАД ШИХАБ САЛЕХ** бежанска история не може да се приеме, че иракският гражданин е напуснал страната си по произход, поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, не са налице и данни, че търсещият международна закрила е заплашен от изтезание или нечовешко или унизително отнасяне или наказание, тъй като не е заявил наличието на проблеми, както с официалните власти, така и партии и/или организации, находящи се на територията на Руската федерация. Спрямо чужденеца не съществува и бъдещ или евентуален риск от тежки посегателства.

Съгласно чл. 9 ал. 2 от ЗУБ, субектите на тежките посегателства могат да бъдат, както държавата, така и партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия. Тежки посегателства могат да се извършват и от недържавни субекти, но само ако може да бъде доказано, че държавата и/или контролиращите партии и организации, включително

международни организации не могат или не желаят да предоставят закрила срещу тежки посегателства. Бежанската история на чуждия гражданин не е подкрепена от доказателства в този смисъл.

Поради изложеното за кандидата не са налице законовите предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ.

При разглеждане на основанията за предоставяне на хуманитарен статут по реда на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ следва да се съобрази Решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело С-465/2007 г., както и тълкуването на дефинираното понятие за "посегателство" в чл.15, б. в от Директива 2004/83/ЕО (Директива 2011/95/ЕС) относно минималните стандарти за условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила, изразяващо се в "тежки и лични заплахи срещу живота или личността" на молителя, обхващащо една по-обща опасност от посегателство като се имат предвид в по-широк план "заплахи срещу живота или личността" на цивилно лице, а не определено насилие. Тези заплахи са присъщи на обща ситуация на "въоръжен вътрешен или международен конфликт".

Според цитираното решение на СЕС, наличието на подобна заплаха по изключение може да се счита за установено, когато степента на характеризиращото въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самият факт на пребиваване там, е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи. От Справка с вх. № ЦУ-2015/26.09.2024 г., изготвена от дирекция „Международна дейност“ към ДАБ при МС, приложена по административната преписка е видно, че състоянието на сигурността в държавата по произход на иракския гражданин е стабилно, както и че не се установява реална опасност от изтезания, нечовешко или унизително отнасяне или наказание.

Предвид оценяването, че в конкретния случай няма добре обосновани опасения от преследване и индивидуализиране на заплахата за живота на кандидата за международна закрила, за да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, безогледното насилие в Ирак следва да е изключително, каквото от съдържащата се информация не се установява. Не се констатира и спрямо чужденеца да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си по произход той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут. От изложеното може да се направи извод, че за **АХМАД ШИХАБ САЛЕХ** не съществува реален риск от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, поради което искането за международна закрила и в тази част е неоснователно.

По отношение на търсещия международна закрила е възможно завръщането му в Ирак без да бъдат нарушени основните му човешки права до степен, че да се приеме нарушение на чл. 3 от Европейска конвенция за правата на човека. Също така не са налице основания да се приеме, че при връщането на иракския гражданин в държавата му по произход, ще бъде подложена на трите вида тежки посегателства, дефинирани в чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, представляващи условията, които трябва да бъдат изпълнени, за да се предостави хуманитарен статут. По отношение на чуждия гражданин, действително не са налице данни за съществуването на първите две категории тежки посегателства, а именно: смъртното наказание или екзекуцията; изтезанието или нечовешкото или унизителното отнасяне или наказание. Изрично е посочил при провеждане на интервюто, че не е имал проблеми с властите, не е заплашен от наказателно преследване за извършено правонарушение. По отношение на третия вид тежко посегателство по цитираната разпоредба (тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице

поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт), следва да се посочи, че в Ирак не е налице въоръжен конфликт по смисъла на правото на Европейския съюз и в контекста на даденото тълкуване с Решението от 30 януари 2014 година по дело C-285/12, A. D. от Съда на ЕС на чл.15, б. в) от Директива 2004/83/ЕО (Директива 2011/95/ЕС). Според Съда на ЕС съществуването на въоръжен вътрешен конфликт трябва да бъде признато, с оглед прилагането на тази разпоредба, когато редовните въоръжени сили на дадена държава се сблъскват с една или повече въоръжени групи или когато се сблъскват две или повече въоръжени групи. В настоящия случай от съдържащата се информация в Справка с вх. № ЦУ-2015/26.09.2024 г., приложена по административната преписка се установява по безспорен и категоричен начин, че на територията на държавата по произход на иракския гражданин не са налице данни за наличието на въоръжени действия между редовната армия на страна и една или повече въоръжени групи или между две или повече въоръжени групи.

В доклад на Международната организация по миграция посветен на реинтеграцията на лица в Ирак е посочено, че физическата безопасност на хората е осигурена. Към настоящия момент има почти пълен достъп до обществени услуги. Нивата на заетост в страната до голяма степен се възстановяват до стойностите от преди конфликта с „Ислямска държава“. Иракските власти като цяло си сътрудничат с Върховния комисариат за бежанците на ООН, с Международната организация по миграция и с други хуманитарни организации при предоставяне на закрила и помощ на завръщащи се бежанци и други заинтересовани лица.

Относно възможното приложение на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут по други хуманитарни причини, с оглед обстоятелството, че в следствие на тежко заболяване към момента търсецият международна закрила е подложен на лечение следва да се обсъдят следните обстоятелства. Под "други причини от хуманитарен характер" по смисъла на чл. 9, ал. 8 ЗУБ се има предвид не всяка причина независимо от нейното естество. Хипотезата урежда останалите случаи, различни от изрично предвидените в ал. 1, въз основа на които да се установява същата по интензивност реална опасност от тежки посегателства срещу личността на чужденеца при завръщането му в държавата по произход. Такива твърдения не са изнесени от кандидата за закрила. Предоставянето на статут по чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, който предвижда такава възможност с оглед други причини от хуманитарен характер, както и по причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците, не може да се обсъжда изолирано, а следва да се свърже с общата разпоредба на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Изброяването на случаите, които обосновават невъзможността на чужденеца да пребивава в държавата по произход, не е изчерпателно. Що се отнася до хуманитарните причини, с оглед на които може да се вземе решение за предоставяне на закрила в Република България съгласно чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, те трябва да са от такова естество, че да разкриват реална опасност от посегателство върху личността на чужденеца, който кандидатства за получаването на статут, както невъзможност за достъп до закрилата на държавата по произход, релевантни с посочената разпоредба обстоятелства не се установяват, както от изложената от чужденеца бежанска история, така и актуалната информация за Ирак съдържаща се в Справка с вх. № ЦУ-2015 от 26.09.2024 г.

Същевременно разпоредбата на чл. 58, ал. 10 от ЗУБ, указва, че при получаване на молба за предоставяне на международна закрила, компетентните органи задължително изискват писмено становище на Държавна агенция „Национална сигурност“ (ДАНС), което се взема предвид при произнасяне в производството по общия ред. С Писмо с рег. № УП 23655 от 23.08.2024 г.,

началникът на отдел „Производство за международна закрила – кв. Овча купел“ към РПЦ – гр. София е отправил писмено запитване до ДАНС въз основа на законово разписаното изискване в чл. 58, ал. 10 от ЗУБ.

На основание чл. 41, ал. 1, т. 1 от Закона за Държавна агенция „Национална сигурност“ /ЗДАНС/, ДАБ при МС писмено е уведомена с Писмо с Рег. № М-17086, екз. № ед от 14.10.2024 г., че ДАНС възразява на **АХМАД ШИХАБ САЛЕХ** да му бъде предоставена закрила в Република България, тъй като чуждият гражданин представлява заплаха за националната сигурност.

Наличието на предвидените в Директива 2011/95/ЕС разумни (респ. сериозни) основания лицето да бъде разглеждано като заплаха за националната сигурност на държавата-членка, в която се намира, представляват основание за отказ от предоставяне на международна закрила и по смисъла на българското законодателство.

Съгласно нормите на чл. 12, ал. 1, т. 6 от ЗУБ - Статут на бежанец не се предоставя на чужденец за когото има сериозни основания да се предполага, че представлява заплаха за националната сигурност и на чл. 12, ал. 2, т. 4 от ЗУБ - Хуманитарен статут не се предоставя на чужденец, за когото има сериозни основания да се предполага, че представлява заплаха за обществото или за националната сигурност. Юридическият факт, осъществяващ хипотезата на чл. 12, ал. 1, т. 6 и ал. 2, т. 4 от ЗУБ се установява от ДАНС, специализиран държавен орган, провеждащ изпълнение на политиката по защита на националната сигурност /чл. 2, ал. 1 от ЗДАНС/. Именно този държавен орган притежава изключителната компетентност да извърши преценка за наличие на обстоятелствата по чл. 12, ал. 2, т. 4 от ЗУБ в съответствие с правомощията си по чл. 4, ал. 3 от ЗДАНС.

По силата на чл. 41, ал. 1, т. 1 от ЗДАНС и чл. 58, ал. 10 от ЗУБ, ДАНС притежава изключителна компетентност по въпросите на националната сигурност, включително дали дадено лице, кандидатстващо за международна закрила, представлява заплаха за националната сигурност, като становището му е обвързващо за решаващия орган. ДАНС е специализиран орган, който е компетентен да извърши преценка дали кандидатът за международна закрила представлява заплаха за националната сигурност съгласно чл. 41, ал. 1, т. 1 от ЗДАНС и чл. 58, ал. 10 от ЗУБ, поради което и мотивираното становище на ДАНС е задължително и обвързващо за решаващия орган към ДАБ при МС. Нормите на чл. 12, ал. 1 и ал. 2 от ЗУБ са императивни, а не диспозитивни, поради посоченото обстоятелство не е налице възможност за преценка дали да се приеме становището на ДАНС или не. Разписано е законово задължение в ЗУБ, въз основа на което при отрицателно становище от ДАНС, съдържащо информация и данни, че търсещият международна закрила представлява заплаха за националната сигурност административният орган следва да откаже предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут.

Преценката дали търсещият закрила представлява заплаха за националната сигурност е изцяло в правомощията и компетентността на ДАНС и тяхното становище е задължително и обвързващо за ДАБ при МС в производството по предоставяне на международна закрила. От друга страна, трябва да се има предвид, че информацията, събрана от ДАНС при изпълнение на специалните ѝ правомощия по закон – чл. 4, ал. 1 от ЗДАНС е резултат от процедура, при която се извършват дейности по наблюдение, разкриване, противодействие, предотвратяване и пресичане на замислени, подготвяни или осъществявани посегателства срещу националната сигурност – чл. 4, ал. 2 от ЗДАНС. Именно поради специфичния характер на информацията, съдържаща данни касаещи националната сигурност, тя дори не може да бъде предоставяна в пълен обем.

Само органите на ДАНС, като специализирани органи могат да установяват факти и обстоятелства, свързани със защитата на националната сигурност, доколкото в ЗДАНС са предвидени специални средства и способности за събиране на доказателства. В този смисъл, органът със специалните средства, способности и правомощия да ги прилага, е компетентен да установява относими към понятието „национална сигурност факти и обстоятелства“.

Съгласно чл. 3, ал. 1 от ЗДАНС - ДАНС изпълнява своята дейност въз основа на принципите за спазване на Конституцията, законите и международните договори, по които Република България е страна, както и за зачитане и гарантиране на правата на човека и основните свободи. Съгласно посочения закон - ДАНС извършва дейности за защита на националната сигурност от посегателства, насочени срещу националните интереси, независимостта и суверенитета на Република България, териториалната цялост, основните права и свободи на гражданите, демократичното функциониране на държавата и гражданските институции и установения в страната конституционен ред. С оглед на законово разписаните правомощия на ДАНС, изразеното становище по отношение на търсеция международна закрила, че представлява заплаха за националната сигурност на страната е необходимо да бъде взето предвид, като обвързващо и задължително при произнасяне по молбата, с цел опазване на националната сигурност на страната, националните интереси и установения в държавата конституционен правов ред.

Понятията „национална сигурност“ и „заплаха за националната сигурност“ са дефинирани в чл. 2 и параграф 1, т. 2 от Закона за управление и функциониране на системата за национална сигурност. Така понятието „заплаха за националната сигурност“ е съвкупност от условия и фактори, които непосредствено водят до процеси или събития, нарушаващи състоянието на националната сигурност. Условия и фактори, които застрашават националната сигурност действително биха могли да бъдат установени в настоящия случай, а именно по отношение на иракския гражданин е налице разумно основание да се предполага, че укрива самоличността си, поради следните съображения: влязъл е нелегално на българска територия, предоставя противоречиви данни относно самоличността си. Първоначално пред служителите на ДАНС се е представил за сирийски гражданин, а впоследствие при извършване на регистрацията и при провеждане на интервюто на 21.08.2024 г., обективизирано в Протокол с рег. № УП 23655 пред служителите на ДАБ при МС е заявил, че е гражданин на Ирак. В хода на проведеното административно производство е установено още едно несъответствие при съобщаване на личните данни от страна на чужденеца. На 21.08.2024 г. е регистриран със следните имена по негови данни: АХМАД (собствено) ШИХАБ (бащино) САЛЕХ (фамилно). Поради липса на представен документ за самоличност е подписал и Декларация по реда на чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, като отново е посочил за свои имена АХМАД ШИХАБ САЛЕХ. Впоследствие е представил копие от Лична карта № 00597018, издадена на 16.11.2011 г. от Дирекция по граждански въпроси, паспорти и пребиваване, Министерство на вътрешните работи, Република Ирак. От извършения превод е констатирано, че е налице разминаване в имената на лицето по отношение на фамилното му име, в представеното копие на Личната карта е записано името АХМАД /дядо/, а посоченото от иракския гражданин фамилното име САЛЕХ не фигурира в документа за самоличност.

С оглед на приетите и действащи правни норми в Република България, спецификата, органите, които могат да установяват наличието или липсата на заплаха за националната сигурност, способите и методите за тяхното установяване, както и въз основа на даденото от ДАНС становище, с което възразява на иракския гражданин да се предостави закрила в Република България, изложено в писмо с рег.

№ М-17086 от 14.10.2024 г. се установи, че по отношение на търсещия международна закрила следва да бъдат приложени разпоредбите на чл. 12, ал. 1, т. 6 и чл. 12, ал. 2, т. 4, пр. 2 от ЗУБ.

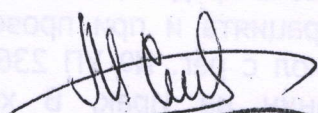
В допълнение е необходимо да се отбележи, че съгласно разпоредбата на чл. 4, ал. 3 от ЗУБ чужденец, влязъл в Република България, за да поиска закрила, или който е получил закрила, не може да бъде връщан на територията на държава, в която са застрашени неговият живот или свобода по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение и/или убеждение или той е изложен на опасност от изтезания или други форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание. Ал. 4 на чл. 4 от ЗУБ указва, че от правата по ал. 3 не може да се ползва чужденец, получил закрила, за когото има основания да се смята, че представлява опасност за националната сигурност или който, веднъж осъждан с влязла в сила присъда за тежко престъпление, представлява опасност за обществото.

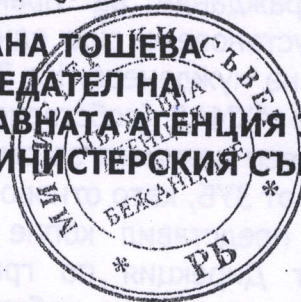
Предвид изложеното и на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 във връзка с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4 във връзка с чл. 9, във връзка с чл. 12, ал. 1, т. 6 и във връзка с чл. 12, ал. 2, т. 4, пр. 2 от Закона за убежището и бежанците, приемам следното

РЕШЕНИЕ:

Отказвам да предоставя статут на бежанец и хуманитарен статут на АХМАД ШИХАБ САЛЕХ.

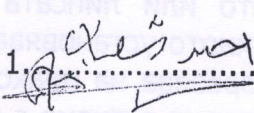
Решението може да бъде обжалвано в 14-дневен срок от връчването му пред Административен съд София - град. В случай, че обжалвате настоящото решение, Вие сте задължен при отсъствие повече от 1 месец от адреса, който сте заявил, да уведомите съдебните органи и Държавната агенция за бежанците за новия Ви адрес. При неизпълнение на това задължение всички съдебни съобщения ще се считат за връчени.

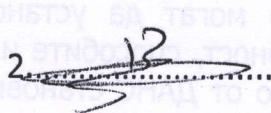

МАРИАНА ТОШЕВА
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА
ДЪРЖАВНАТА АГЕНЦИЯ ЗА БЕЖАНЦИТЕ
ПРИ МИНИСТЕРСКИЯ СЪВЕТ

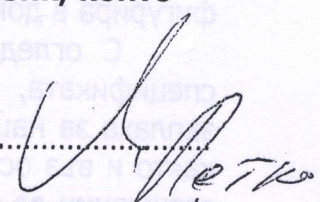

Връчено на 30.12. 2024 г.

Решението ми е връчено и съм запознат с текста му на език, който разбирам.

1.
/чужденец/

2.
/преводач/
А-Б-Ходжа

3.
/длъжностно лице/